
Cây Đờn Đút Dây

Nguyễn Quốc Văn

Trăng khuya vắng vặc sáng. Gió đàn hây hây, xào xạc thổi qua những tàu dừa lấp lánh ánh xanh. Ba Đực bỏ sách xuống, bần thần nhìn ra cửa. Hoang mang, anh chạy lại góc nhà, lấy cây đờn bầu... Những âm thanh trầm bổng, trong vắt rung lên, lan toả. Anh ngây ngất chết lặng đi trong sóng âm, bỗng bèngh trôi về quá khứ...

Đạn như vãi trấu về phía anh và Út Côi. Sân bay Tân Sơn Nhứt. Những chiếc máy bay trúng thủ pháo của "đặc công" phùng phùng bốc cháy. Thi thoảng, sau mỗi tiếng nổ lớn, khói và lửa lại đùn lên trời những hình nấm khổng lồ. Thoát khỏi hàng rào bùng nhùng, hai người vùng chạy về phía ngã tư Ga. Côi vương mình. Anh bị cụt một chân... Hoà bình, anh cưới cô gái đã băng bó vết thương và nuôi giấu anh ngày nào làm vợ. Nhưng, như một con ác mộng, ba năm sau ngày cưới, vợ anh bỗng con vượt biên cùng một gã thiếu úy mới từ trại cải tạo về...

Từ đây, anh giáo thù ghét đàn bà. Anh nuôi một con chó đực, một đàn gà trống. Đêm đêm, con chó ngủ dưới chân giường anh. Ban ngày, nó đùa giỡn với đàn gà trống. Những lúc đàn gà trống tha thần sang sân nhà chị Út Tám, con chó nằm ghéech mõm lên đuôi anh, dòng tai nghe tiếng đờn bầu. Mắt nó xa xăm như vô hồn.

Đêm nay, nghe tiếng đờn bầu, không hiểu sao con chó cứ cắn cắn vào gấu quần Ba Đực, hết day day lại rên ư ừ. Ba Đực dùng đờn, vuốt ve dọc sống lưng nó, nựng:

- Đi đâu? Nào, mày muốn tao đi đâu nào?

Con chó vùng ra, ăng ăng sủa. Rồi nó chạy lại, chồm lên, khụng xuống, trăn trối nhìn chủ.

- Thì đi!

Anh giáo đứng dậy, với nạng, tập tễnh theo con chó lon ton chạy phía trước.

Tới sân nhà Út Tám, con chó thoáng rừng mình rồi khẽ khàng nằm xuống. Ba Đực lặng người. Trước mặt anh, chị Út Tám vừa ngủ gật vừa xay bột nước để sớm mai tráng bánh ướt bán. Thân hình chị nhấp nhô theo chiều quay của chiếc cối. Người đàn bà ướt đầm mồ hôi. Những sợi tóc mai bết vào má, ánh lên dưới trăng... Bên cạnh chị, thằng Hai Cút học bài xong, ngoẹo đầu ngủ. Nét mặt thơ ngây của thằng bé bất ngờ sáng rõ lên một nụ cười. Nó ú ớ gọi "ba, ba" trong cơn mơ. "Vẫn giấc mơ nó thường kể đây", Ba Đực nghĩ. "Ba Côi con về thăm má con con thầy ạ. Oách ghê lắm nghe, thầy! Vai mang hàm cấp tướng. Lưng vẫn mang một khẩu súng trường... Chỉ tức cười là làm sao ba con giống thầy quá trời à! Chân giả. Nặng kẹp ở nách...". Kể xong giấc mơ của mình, thằng bé nói: "Má biểu hồi nhỏ ba Côi và thầy là đôi bạn con chí cần làm hai. Thầy rủ đi làm giải phóng là ba con đi liền hà...".

Đúng lúc ấy, con chó bỗng sủa rống lên. Thằng Cút dụi mắt, oà lên khóc. Chiếc cối xay khụng lại... Út Tám giật mình tưởng giấc mơ đánh lừa chị. Mờ to đôi mắt, chị ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào Ba Đực đang ngăn người như một pho tượng. Run cầm cập, mặt chị trắng bệch dưới ánh trăng...

Ba Đực khàn khàn gọi khẽ:

- Út...

Chị không đáp, quay mặt lau thắm nước mắt khi thấy anh tập tễnh đến ngồi xuống bên cạnh thằng Hai Cút. Ôm nó vào lòng, anh hôn mãi lên mái tóc khét nắng của đứa học trò nhỏ...

Gần sáng, Ba Đực về đến nhà. Con chó đang ngồi chồm hồm, "gâu" một tiếng, rồi cong đuôi chạy về phía cây đờn bầu.

- Trời ơi! Ba Đực ghen ngào.

Cây đờn đã đứt dây...